

“Hoe ziek ik ook was, ik zag eruit als een dame”

Nog in de rouw om het verlies van haar zoon kwam de volgende klap voor Rikky (73): blaaskanker. Met inmiddels uitzaaiingen. Maar deze diva trekt haar panterjas aan, zet haar hoed op en houdt haar hoofd hoog.

“Jaren heb ik met pijn gelopen. Het kwam met vlagen in mijn vagina, alsof messen mij van binnen aanvielen. Steeds weer ging ik naar de huisarts, en werd ik met een kluitje het riet in gestuurd. Galblaasstenen, was de eerste diagnose. En later: een lichte verzakking. Dus ging ik trouw naar de bekkentherapie die mij werd aangeraden. Achteraf gezien was het al die tijd al kanker, drie jaar lang heeft het rustig kunnen doorwoekeren. De pijn werd gaandeweg zo frequent dat ik geen moment meer zonder had. Maar toen gebeurde er iets anders wat mijn aandacht opslokte. Een brein kan sterk zijn als het moet; het duwt het ene opzij om iets anders te overleven.”

Zwarte dag

“18 september 2018. Een zwarte dag die in mijn geheugen staat gegrift. Mijn jongste zoon vond mijn oudste zoon, die zelfmoord had gepleegd. De dag daarvoor had ik Patrick nog gezien, hebben we samen in het zonnetje gegeten. Ik kan nog steeds niet geloven dat het zelfmoord was. Er moet meer aan de hand zijn geweest dan hij bij mij kwijt kon. Ik denk dat hij me niet wilde belasten met zijn problemen omdat ik zoveel pijn had. Patrick's dood maakte veel los in mijn hele familie. Hij is opgegroeid bij mijn ouders, was als een broertje voor mijn broers en zussen. Ik was net 19 toen ik hem kreeg en woonde thuis. Toen ik twee jaar later trouwde, mocht ik Patrick niet meenemen mijn huwelijk in. In die tijd werden je ouders automatisch voogd over je kind als je jonger dan 21 was. Ik heb er geen rechtszaak van gemaakt, Patrick scheelde maar zes jaar met mijn jongste zusje en had het goed. Ik zag hem evengoed veel. ‘Kleine mammië’ noemde hij mij.”

Rollercoaster

“Toen Patrick stierf voelde ik heel sterk dat ik de boel moest regelen. Ik had hem in de wieg gelegd, en zou hem ook in zijn kist leggen. Ik ging in de regelstand, hield de emoties van mijn

broers en zussen op afstand. Het werd me niet in dank afgenomen dat ik hen niet betrok. Inmiddels is het weer goed, maar ik heb mijn familie na de begrafenis bijna een jaar niet gezien. Ik denk dat ze zich niet konden voorstellen hoe het is een kind te verliezen dat je zelf hebt gebaard. Dat hele jaar heb ik geploeterd; met verdriet in mijn hart en pijn in mijn lijf. Een rollercoaster was het! Tot de lichamelijke pijn weer om de voorrang begon te dringen. Op een gegeven moment kon ik zelfs niet meer zitten, zo zeer als het deed. Na lang aandringen kreeg ik toen eindelijk mijn doorverwijzing naar de uroloog.”

‘Ik heb liever dat mensen zeggen: wat een stoer wijf!’

Panterjas

“De diagnose blaaskanker kwam als een klap! Ik zat nog zo in het rouwproces dat ik me niet had gerealiseerd dat het wel eens kanker kon zijn. Ik moest gelijk aan de chemokuren, vier maanden lang, en daarna kon de blaas eruit. Het was een intensieve tijd. Terugdenkend lijkt het wel of ik een cocon zat. Toch was ik ook optimistisch. Ik hield mijn hoofd omhoog. Letterlijk, na de operatie was de chirurg verbaasd hoe snel ik weer rechtop zat. In boeddha-zit en opgemaakt. Ja, dat past bij mij. Tijdens de chemokuren zag ik op weg naar het

‘Je idealen doorgeven. Dat is het mooiste om te doen’

Kenneth en Yvonne wonen in Breda en waren allebei werkzaam in het onderwijs. Samen hebben ze een mooie levensfilosofie: doorgeven verrijkt. Vanuit hun filosofie besloten ze om ieder een goed doel op te nemen in hun testament.

Kenneth: ‘De reden dat ik ben gaan nadenken over een toegift is omdat ik steeds meer besepte dat ik zoveel dingen van anderen kreeg, dat ik zelf ook iets wil doorgeven.’

Yvonne: ‘Voor mij was het anders. Toen een vriendin ziek werd, was er zo weinig geld voor onderzoek dat ik dacht: die ziekte moet de wereld uit, er moet meer onderzoek gedaan worden.’

Yvonne: ‘Eerst hebben we het goed met elkaar besproken. Daarna hebben we ons testament gewijzigd. Dat hebben we ook besproken met familie en vrienden. Gelukkig kregen we alleen maar positieve reacties, dat was heel fijn.’

Kenneth: ‘Ik was er vrij snel achter aan welk doel ik mijn vermogen

wil achterlaten. Ik zocht een doel waar er oog was voor diversiteit aan ideeën.’

Yvonne: ‘Het niet op de grote hoop gooien, maar delen met organisaties die er een duidelijk doel mee voor ogen hebben. Als meer mensen dat doen, dan komt het goed.’

Ontdek hoe jouw idealen kunnen voortleven op toegift.nl

toegift.nl

ziekenhuis ergens een panterjas in de etalage hangen. Nou, ik ben gek op pantermotiefjes dus die heb ik gekocht, hoed erbij. Toen ik het ziekenhuis binnenkwam zei de arts: ‘Kijk, daar komt de diva binnen!’ Het is belangrijk voor me er goed uit te zien. Mijn haar heb ik bewust nooit afgeschoren. Ik wilde geen medelijden. Ik heb liever dat mensen zeggen: wat een stoer wijf! Dus kamde ik de overgebleven sliertjes over de kale plekken. En zette ik een hoed op. Hoe ziek ik ook was, ik zag eruit als een dame.”

Zonnetje

“In ruil voor mijn blaas kreeg ik een urostoma. Die zak op mijn buik was wel vreemd in het begin. Maar ik sloeg me er doorheen, het wende snel. Het eerste half jaar kwam de thuiszorg elke dag. Dat was gezellig; ze genoten van de sfeer hier en dat maakte mij ook weer blij. Ik pakte de draad op, genoot van de kleine dingen in het leven. En ook de grote dingen, want niet lang na de operatie werd mijn kleinzoon Vince geboren. Een verrassingskind, want zijn vader, mijn jongste zoon, was toch al 43. Tijdens een herdenking voor Patrick een jaar na zijn sterven, had mijn schoondochter me verteld dat ze zwanger was. Ik kon het haast niet geloven, wat een mooi nieuws! Zo zie je: de dood en het leven gaan hand in hand. Vince is nu twee en het zonnetje in mijn leven. Zijn naam betekent ‘overwinnaar’ en raad eens? Met zijn rossige haar lijkt hij precies op Patrick.”

Carpe diem

“Helaas kreeg ik in 2021 opnieuw slecht nieuws: uitzaaiingen in mijn longen. Ik begreep er niets van: ik was toch schoon? Maar zo is deze ziekte. Aan de buitenkant is niets te zien: je loopt, je kookt, je doet je ding, lipjes gestift. Maar vanbinnen sluimert het. Van mijn rechterlongkwab is een stuk weggehaald en ook daar ben ik weer goed van genezen. Inmiddels zijn er op mijn longen opnieuw kleine puntjes te zien. De zoveelste tegenslag. Maar ik ga door! Het leven is

‘De zoveelste tegenslag maar ik ga door’

vallen en opstaan. Je maakt er een koprol van en gaat verder. Tuurlijk, spannend is het wel. Het lijkt nu stabiel, maar wat staat me nog te wachten? Liever sta ik daar niet bij stil. Ik voel me goed en pluk de dag. Dat is mijn motto: carpe diem! Want het geluk zit heel dichtbij. Als je oplet, kan je het zo pakken.”

Droom

“Mijn geluksmomentjes? Werken in de tuin, koffie in de zon. Er kunnen zijn voor mijn zus die ziek is. De alledaagse momenten samen met mijn man: we zijn straks vijftig jaar getrouwd en hebben het nog altijd goed. En natuurlijk, mijn kinderen en kleinkinderen! Je moet me eens zien als ik naar Vince ga, gekke dingen met hem doe en filmpjes maak van ons samen. Ik droom dat ik oud word, oud genoeg om hem te zien opgroeien. Net als de andere twee, die inmiddels pubers zijn. Het zou een wonder zijn, bid met mij mee! Maar mocht het lot anders bepalen, dan hebben ze in ieder geval die filmpjes nog.”